

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 21. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558783920/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

igjen, kom gamle Saxo ikke tilbage til hvad han saa ofte havde begyndt paa og glemt igjen, og han gjentog nu mundtlig hvad Broder Gunner nylig havde læst og bad Erkebispemodtage Krøniken i den salige Herre Absalons Sted og ved sin Lærdom og høie Værdighed være ham til Hjælp og Tryghed mod al Avind og Bagtale, der, som han sagde, gjerne medfølger, naarsomhelst noget Mærkeligt og Usædvanligt foretages.

Endnu engang omfavnede og kyskede Erkebispemodtage ham rørt og tog nu Bogen fra Gunner, for selv at see den og glæde sig ved den. Af Beskedenhed vovede han ikke at kaste sine Øine paa Fortalen, men gennembladede Bogen med Glæde. Da han opslod det sidste Blad, forundrede han sig dog storlig og spurgte Saxo, hvorfor han ikke havde omtalt de sidste mærkelige Begivenheder, og om han ikke vilde lægge den sidste Haand paa Værket med et Blik paa den lykkelige Stjerne, som med det nye Aarhundrede syntes at være oprunden over Danmark ved den unge Valdemar Seiers Thronbestigelse.

»Paa lykkelige Stjerner troer I jo ikke selv, ædle Herre! – svarede Saxo med et veemodigt Smil – desuden hører jeg til det forgangne Aarhundrede og hvad det nye fører i sit Skjold vover jeg ikke at udtale. Hvad det er i Alles Munde behøver jeg ikke at fortælle. Den ædle 6te Knuds Død kunde jeg heller ikke bringe over mit Hjerte at nævne; thi, visselig! han døde ingen naturlig Død: han døde ikke af Pest, som man har sagt, men af Gift.»

»Af Gift? – gjentog Erkebispemodtage – et saa grueligt Kongemord skulde være begaaet her i Danmark og hverken være opdaget eller straffet? hvor kommer I paa den skrækkelige Formodning? Fader Saxo!»

Den Gamle rystede paa Hovedet og taug.

»Jeg har længe hørt mumle derom – sagde Gunner – men jeg har altid holdt det for en løs og ugrundet Tale; jeg har endogsaa hørt onde Tunger besmitte det største og ædlest Navn i Danmark med en Mistanke, som visselig er ligesaa formastelig som urimelig. Jeg stod ved vor unge Konges Side, da Sørgebudskabet om hans Broders pludselige Død forfærdede ham og kaldte ham til den ledige Throne, og, ved Gud i Himlen! han sørgede som den kjærligste Broder, og Danmarks Krone erstattede ham ikke hvad han tabte.»

»Det er den dobbelte Forbandelse ved denne Urettens gruelige Hemmelighed – sagde Saxo – at den kaster sin uvisse Skygge selv paa

den rene og meest glindsende Skikkelse. Gud bevare hver christen Sjæl for at troe, at en Broderhaand eller noget dansk Hjerter har haft Deel i hui Uggjering! men Gud bevare min Tunge for at nævne det Navn, jeg nu tænker paa, for nogen Anden, end den, der under Kirkens heilige Taushedsseed hører min sidste og hemmeligste Tanke!»

»For Guds Skyld, Fader Saxo! – sagde Gunner – har I noget sandsynligt Beviis for eders Mistanke, saa fordølg det ikke, men leed os paa Sporet efter Kongemorderen, han være her eller i de fjerneste Lande! og, visselig! vor unge retfærdige Konge vil hverken hvile Nat eller Dag førend hans Broders skammelige Død er hevnet.»

»Jeg har kun en Formodning – svarede Saxo – for mig er den fast Overbeviisning, men den kunde dog være falsk og forlede vor unge heftige Konge til himmelraabende Uretfærdighed. Der er maaskee kua to Mennesker i Verden, som vist kunne vidne i denne Sag. Den ene tør jeg ikke nævne uden i Skriftestolen, og han tier vist selv dermed til den yderste Dag; den anden er en Mand, hvis Navn og Opholdssted er mig ubekjendt, men saameget veed jeg: han ligner meer et overnaturligt Væsen, end et Menneske; jeg har kun seet ham een eneste Gang; men jeg glemmer ham aldrig.»

»Hvorledes saae han ud? hvor saae I ham? hvad sagde han?» spurgte Gunner ivrig.

»Det er en besynderlig Casus – sagde Erkebisp – hvad I kan meddele os i denne høist vigtige Sag, det siig os!»

»Alt, hvad jeg her kan og tør sige, er dette – tog Saxo Ordet igjen – I den Nat, da Kongen saa pludselig døde, sad jeg ene her ved min Krønike og beskrev Tildragelserne med Bisp Valdemars og Hertug Adolphs Fangenskab og sagde maaskee, i min Iver for 6te Knuds Fortjenester, et Ord mindre eller mere, end jeg med roligere Overlæg vilde; da blev jeg pludselig urolig og ængstelig tilmode. Og jeg udstrøg igjen hvad jeg havde skrevet. Alle gamle Barndomshistorier faldt mig ind om Aelser, Værster og overnaturlige Begivenheder; i denne underlige Stemning saae jeg Lampeflammen bevæge sig urolig, som da I før overraskede mig her, ædle Herrer! og jeg syntes idetsamme at høre Døren aabne sig sagte bag ved mig; thi jeg sad med Ryggen mod Døren, som jeg pleier. Jeg saae mig ikke tilbage; thi en besynderlig Gru havde bemægtiget sig min Sjæl og overvældet mig i den eensomme Midnatstunde. Men da mærkede jeg tydelig, at jeg ikke var ene længer, og at der maatte staae Nogen tæt bag ved min Stol;